

Islamia myötäilevä kristinusko tuhoaa itsensä

Kyseessä on islamin aihepiiriin liittyvä kirjoitus, jossa pyrin nostamaa esiin kristinuskon eroavuuden muista niin sanotuista kirjan uskonnoista, erityisesti islamista. Kriittinen suhtautumiseni kirjaan *Abrahamin lapset* on taustalla. Risto Soramiehen kirja *Islam ovellamme, sekä Iustitia 15* (2002), ovat arvokkaita tietolähteitä kirjoituksessani.

Ceta Lehtniemi, Lohja, 30.5.2013

On selvää, että kristinusko myötäillessään islamia menettää kaiken keskeisen. Se menettää ilon, voiman ja uskon, se kieltää oppinsa ydinasioiden perimmäisen arvon. Kristinusko on alkuaan ollut suoraa, avointa ja yksinkertaista. Ensimmäiset todistajat kertoivat näkemästään Pyhän Hengen antamassa voimassa.

Kun luin kirjan Abrahamin lapset, löysin siitä paljon synkretismiin viittaavaa ajattelua. Haluttiin luoda yhteisiä käsitteitä sinne, missä niitä ei oikeasti ole samoista nimistä tai ”rooleista” huolimatta. Yhtenä esimerkkinä otan enkeli Gabrielin. Raamatussa hän ilmestyy kaksi kertaa Danielille valaisten niin sanotun lopun ajan tapahtumia. Danielin kirjassa yleensä, ja myös noissa Gabrielin ilmestyskohdissa, on paljon sellaista, mikä on helppo liittää Jeesukseen Kristukseen. Tällöin kristittyinä näemme yhteyden sekä Jeesuksen ristin sovitustyöhön, että myös Ilmestyskirjan Karitsaan. Juutalaiset löytävät yhteyden mm. uhrikäytäntöön ja Jumalaan, joka johdatti israelilaiset Egyptin maasta, sekä kaipuun Jerusalemiin, josta kansa oli joutunut pois. Sanoin Daniel tunnustaa omat ja kansansa synnit.

Luukkaan evankeliumissa enkeli Gabriel liittyy kahteen kohtaan. Pappi Sakarias kohtasi tämän Herran enkelin suitsutusaltaan oikealla puolella. Hän sai ilmoituksen Johanneksen syntymästä, joka oli valmistava tietä Jeesukselle. Maria sai ilmoituksen enkeli Gabrielilta koskien Jeesuksen syntymää. Sakarias sai kuulla tulevasta lapsesta: ”...hän on oleva täytetty Pyhällä Hengellä hamasta äitinsä kohdusta” (Luuk. 1:15). Maria sai kuulla: ”Pyhä Henki tulee sinun päällesi, ja Korkeimman voima varjoaa sinut; sentähden myös se pyhä, mikä syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan Pojaksi.” (Luuk.1:35)

Islam kieltää jyrkästi sekä Pojan, että Pyhän Hengen. Oikeastaan enkeli Gabrieliin (Jibril) ei liity muuta yhteistä kuin nimi. Kuitenkin kirjassa *Abrahamin lapset* kerrotaan juutalaisuudessa, kristinuskossa ja islamissa olevan enkeli Gabrielin (mm. s.18). Tällä luodaan ajatus samasta enkelihahmosta. Samoin sivulla 16 kerrotaan, että islamissa suhtaudutaan kunnioittavasti juutalaisten ja kristittyjen pyhiin kirjoihin. Kaikista kirjoista viimeinen ja muut arvossa ohittava on islamin mukaan kuitenkin Koraani, jonka asemaa voidaan verrata myös Kristuksen asemaan kristinuskossa. Islamissa pidetään aina viimeisintä, eli Koraania, lopullisena ilmoituksena.

Kyllä islam kunnioittaa muiden pyhiä kirjoja, mutta uskoo, että niiden sanoma oli väliaikaista ja yksin Koraani on totuus, ja sekin vain arabian kielellä. Eli kunnioittamiseen ei sisälly lainkaan kristinuskon sanoman hyväksymistä, ei yhdessäkään keskeisessä kohdassa. Islamissa uskotaan Muhammedin saaneen Koraanin enkeli Gabrielin välittämänä 23 vuoden kuluessa vuosina 610 -

632. Kun Muhammed kuoli, kaikki 114 suuraa olivat valmiit. Hänen seuraajansa kirjoitti ne muistiin, ja jakoi niitä kaikille muslimeille (s.161, Abrahamin lapset).

Islam on uskonto ja valtio

Myös islamin kantaa myötäilevä kirja *Abrahamin lapset* kertoo varovasti sivulla 160 , että Muhammedin saamat ilmoitukset käsittelivät sekä sitä, kuinka ihmisten on elettävä elämänsä että sitä, kuinka valtion käytännön asiat tulee hoitaa.

Kirjassa Islam ovellamme (s.24) Risto Soramies kertoo, että islam on *din wa dawla*, uskonto ja valtio. *”Islam ei ole uskonto länsimaisessa, meille tutussa mielessä. Islam on poliittinen systeemi. Se ei tosin määrää tarkoin valtiomuotoa, mutta se vaatii vallan itselleen. Islamilla on alusta lähtien ollut erilainen suhde valtaan ja valtioon kuin kristinuskolla. Muhammed oli ”Jumalan oikean uskonnon” välittäjä, julistaja ja toteuttaja. Jumalan tahto ulottuu kaikkeen. ”*

Islamin mukaan Jumalan tahto ja sharia-laki, joka on ilmoitettu koraanissa ja profeetan traditiossa, on saatettava voimaan niin yksityisen ihmisen elämässä kuin yhteiskunnassakin. Tämä käsitys kuuluu islamin ydinajatuksiin.

Kiltti ja näennäisiä yhtäläisyyksiä etsivä kirkko

Sivulla 27 Soramies sanoo hyvin keskeisen asian: *”Kirkolla on ainakin kaksi mahdollisuutta vastata haasteeseen väärin: 1. alkaa lietsoa ristiretkimentaliteettia pelastaakseen kristillisen kulttuurimme. Kristillinen kulttuuri on lahja, jota tulee puolustaa. Tämä tapahtuu parhaiten siten, että kirkko viljelee sitä sarkaa, jota vain kirkko voi viljellä. On päivänselvää, että nykyään ensimmäinen mahdollisuus on hyvin kaukainen. Toinen mahdollisuus on nähdäkseni nykyajan kirkon varsinainen kiusaus: 2. olla kiltti kirkko, joka toimii ajanhenkeä myötäillen moderaattorin roolissa puuttuen vain eettisiin kysymyksiin ja antaen melkein itsestään selviä vastauksia: olkaa kilttejä toisinuskovia kohtaan.”*

”Me emme voi valita itsellemme sopivaa islamia. Saksan lehtien yleisönosastolla käydyssä keskustelussa on usein esiintynyt ajatus: Meidän tulee olla tekemisissä maltillisten muslimien kanssa. Tällainen rajoitus on mieletön, sillä meidän tulee tietenkin olla tekemisissä olemassa olevan islamin kanssa. Kirkko ei saa ryhtyä ajan hengen mukaisesti etsimään näennäisiä yhtäläisyyksiä islamin ja kristinuskon välillä. Silloin se tekee vääryyttä sekä evankeliumille että islamille Evankeliumi ja islam ajavat täysin eri asiaa”

Vuonna 2002 Soramies näki kirkon kehityssuunnan jo selvänä. Itse olen tämän ajan (yli 10v) kuin etsinyt sanoja miten voisoin ilmaista tätä kirkon mukautumista kaikkeen siihen henkeen mikä tulee muista uskonnoista, uudesta psykologiasta, uskontotieteistä ja New Agesta. Luterilainen kirkko hävittää itse ydinsanomansa ja voimansa ”kiltteyteensä” ja haluun nostaa kannatuslukujaan. Luterilainen kirkko on minulle edelleen rakas, se sanottakoon tähän väliin. Silti sitäkin tärkeämpi minulle on kristinuskon sanoma.

Kristusta ei voi verrata Koraaniin Jumalan Sanana, Logoksena

Göttingiläinen arabian kirjallisuuden professori Tilman Nagel sanoo: ”Pidättäydyn tietoisesti ennenaikaisista, yleensä harhaanjohtavista yhtäläisyyksien esittämisestä islamin ja kristinuskon välillä. Sillä mikä tieto on saavutettu, jos verrataan Kristusta Logoksena muslimien Jumalan sanaan, Koraaniin? Kysymyksessä on usein vain näennäinen kristinuskon ja islamin yhtäpitävyys. Avomieliselle eurooppalaiselle lukijalle annetaan väärä kuva, aivan kuin islamissa olisi kristinuskon logos-oppiin verrattavissa oleva usko.

Tämä käsitys on täydellisesti väärä! Uskontopedagogien into löytää ja keksiä maailmanuskontojen välillä mahdollisimman paljon yhtenevyyksiä, joilla pinnallisesti harmonisoiden muka vähennetään jännityksiä, on kuvottavaa. Se on todistus vain huonosti peitellystä vieraitten uskonmuotojen halveksinnasta ja sietämättömästä pinnallisuudesta. Tärkeämpää ja ehdottomasti terveellisempää on ymmärtää vieraan uskon erilaisuus ja tunnustaa se.”

Raamatussa sana Logos esiintyy mm. Johanneksen evankeliumin alussa: ”Alussa on Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala.” Johanneksen ensimmäisen kirjeen alku kuuluu: ”Mikä on alusta ollut, minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet, mitä katselimme ja käsin kosketimme, siitä me puhumme: elämän Sanasta.” Mielestäni on käsittämätöntä Jeesuksen Kristuksen vertaaminen muslimien pyhään kirjaan, Koraaniin. Mitä tällä saavutetaan? Näin kielletään apostolien todistus ja koko kristinuskon sanoma ristillä puolestamme kuolleesta ja ylösnousseesta Vapahtajastamme, Jeesuksesta Kristuksesta.

Suomen ekumeeninen neuvosto suositteli *Abrahamin lapset* -kirjaa kouluihin, koteihin, raamattupiireille, bibliodraamaryhmille, nuorteniltoihin ym. Kirjassa on etsitty kolmen uskonnon yhteisiä elementtejä ja rooleja, joihin voi samaistua. Yksi olennainen asia liittyi juuri Logos -käsitteen selvittämiseen. Kirja kertoo *kristinuskoon* liittyen, että Kristuksessa Jumalan lähettämä sana tulee lihaksi. Hän on ollut Jumalan luona ikuisesti ja tulee ihmiseksi Jeesus Nasaretilaisessa. *Islamiin* liittyen kerrotaan, että muslimeille Jumalan sana on Koraani. Sen asemaa islamissa voi tavallaan verrata Kristuksen asemaan kristinuskossa, jossa Jumalan inkarnoitunut sana on tullut lihaksi. Tämä kerrotaan totuutena ilman mitään kritiikkiä sivulla 15, johon on kerätty uskontojen yhteisiä tekijöitä.

Perusteluinaan kirjan Abrahamin lapset -suosituksissa Suomen ekumeeninen neuvosto sanoo: ”Valitettavan usein uskonnot nähdään riidankylväjinä ja opit lyömäaseina eri tavoin ajattelevia kohtaan. Monet maailmanpoliittiset tapahtumat, kuten Irakin sota ja terrorismin lisääntyminen, ovat kasvattaneet jännitteitä eri tavoin uskovien ihmisten välillä. Useat esimerkit osoittavat, että uskonto voi palvella sekä hyvää että pahaa. Uskontojen perimmäinen sanoma ei kuitenkaan ole vihan eikä väkivallan sanoma. Toivomme, että uskonnot voisivat yhä useammin palvella rauhaa ja sovintoa. Viha ja epäluulot itävät usein epätietoisuudessa: se mitä ei tunneta, koetaan vieraaksi, arveluttavaksi ja pelottavaksi”

Totuus on, ettei evankeliumissa ja islamissa ole mitään yhteistä. Ihminen on paha, mutta ratkaisu tähän ongelmaan on juuri kristinuskon ydinsanoma. Sen vuoksi sitä ei saa peittää turhilla ja hämärtävillä yrityksillä tehdä erilaisesta lähes samanlaista, tuttua ja turvallista. Näin ainoastaan luovutamme sen mikä uskossamme on keskeistä, ja menetämme sen tuoman hedelmän – rakkauden, ilon, rauhan, pitkämielisyyden, ystävällisyyden, hyvyden, uskollisuuden, sävyisyyden, itsensähillitsemisen (Gal. 5:22). Vain todellinen Jumalan Henki saa aikaan mitään kestävästi hyvää. Kyse on Totuuden Hengestä. Pysykäämme siis totuudessa.

Vakavaa on, että ajallisten arvojen ohessa ja niitä monin verroin tärkeämpänä on syytä pitää iankaikkisia arvoja. Pelastus on yksin Kristuksen työssä. Hänen voittonsa synnistä ja pahasta tapahtui ristillä, ja se on sinetöity ylösnousemuksessa. Tämä on yhä kristillisen uskon ydinsanoma. Kyse on Jumalan armosta, Hänen rakkaudestaan ihmistä kohtaan.

Lähteet:

Abrahamin lapset, Kolmen uskonnon yhteiset juuret, Dorothea Rosenblad ja Fanny Rosenblad, Suomen Lähetysseura 2005

Islam ovellamme, Risto Soramies, Uusi Tie 2002

Iustitia 15 (2002), Tilman Nagel, Geschichte der islamischen Theologie von Mohammed

bis zur Gegenwart, s.11